

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3247/2019
12.02.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Бранислава Босиљковића и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Елма Папић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, чији је заступник Државни правобранилац из Београда, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиле, изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Пазару Гж 261/19 од 08.04.2019. године, на седници одржаној 12.02.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиле, изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Пазару Гж 261/19 од 08.04.2019. године, у делу којим је одбијена као неоснована жалба тужиле, као изузетно дозвољеној ревизији.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле, изјављена против пресуде Вишег суда у Новом Пазару Гж 261/19 од 08.04.2019. године, у делу којим је одбијена као неоснована жалба тужиле.

Образложење

Основни суд у Сјеници, пресудом П 78/17 од 15.11.2018. године, одбио је као неоснован тужбени захтев тужиле, којим је тражила да се обавезе тужена да исплати тужилци на име накнаде штете износ од 59.542,50 динара, са законском затезном каматом, која ће се на тај износ обрачунати од 18.11.2002. године до коначне исплате, у року од осам дана под претњом принудног извршења (став први изреке). Одлучио је и да свака странка сноси своје трошкове поступка (став други изреке).

Виши суд у Новом Пазару, пресудом Гж 261/19 од 08.04.2019. године, одбио је као неосновану жалбу тужиле и потврдио пресуду Основног суда у Сјеници П 78/17 од 15.11.2018. године у ставу првом изреке (став први изреке). Усвојио је жалбу тужене и укинуо пресуду Основног суда у Сјеници П 78/17 од 15.11.2018. године, у ставу другом изреке и предмет вратио у том делу првостепеном суду на поновни поступак (став други изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, у делу којим је одбијена као неоснована жалба тужиле, тужилца је благовремено изјавила ревизију, као посебну, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, на основу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку. У ревизији је између осталог указано и на одређене одлуке Уставног суда Републике Србије Уж 17/2015 и Уж 2785/2016.

Врховни касациони суд је на основу члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13 - УС, 74/13 – УС, 55/14 и 87/18), оценио да ревизија тужиље није изузетно дозвољена.

Из побијане другостепене пресуде између осталог произилази, да је правилно првостепени суд применио материјално право и то одредбе члана 154. став 1., 155., 172. став 1. и члана 181. став 1. Закона о облигационим односима – ЗОО („Службени лист СФРЈ“ бр. 29/78, 39/85, 45/89, 57/89 и „Службени лист СРЈ“ број 31/93) када је нашао да тужена није одговорна за штету према тужиљи која се огледа у томе што је њено потраживање утврђено у стечајном поступку без кривице радника остало ненамирено у потпуности. Затим, да је првостепени суд правилно нашао да не постоји одговорност тужене за накнаду штете у смислу одредбе члана 172. став 1. ЗОО, када правно лице одговара за штету коју трећем лицу проузрокује његов орган у вршењу или у вези са вршењем своје функције, с обзиром на то да Република Србија одговара за материјалну штету насталу због потпуног или делимичног неизвршења правноснажних судских одлука, односно у стечају утврђених потраживања запослених из радног односа, која су без њихове кривице остала неизвршена у поступку стечаја, вођеним над стечајним дужником са већинским друштвеним или државним капиталом, само уз услов да је претходно утврђена повреда права запослених на суђење у разумном року, што у конкретној ситуацији није доказано.

Према томе, у конкретној ситуацији нису испуњени законски услови за одлучивање о посебној ревизији тужиље, као изузетно дозвољеној ревизији, из одредбе члана 404. став 1. ЗПП, с обзиром на то да не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и потребе новог тумачења права.

Врховни касациони суд је испитао и дозвољеност ревизије у границама својих овлашћења на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5., а у вези одредбе члана 413. и 479. став 6. ЗПП и утврдио да ревизија тужиље није дозвољена.

Тужба је поднета 14.02.2017. године. У уводу првостепене пресуде је наведена вредност предмета спора у износу од 59.542,50 динара, који износ тужиља потражује од тужене.

Према томе, како вредност предмета спора очигледно не прелази динарску противвредност од 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, у смислу одредби члана 368. ЗПП, то се ради о поступку у спору мале вредности у смислу члана 468. ЗПП, у коме против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија, на основу одредбе члана 479. став 6. ЗПП.

Како је одредбом члана 467. ЗПП прописано, да, ако у одредбама ове главе није другачије прописано, у поступку о споровима мале вредности сходно се примењују остале одредбе овог закона, а овај суд није дозволио одлучивање о посебној ревизији тужиље, као изузетно дозвољеној ревизији, то ревизија тужиље није дозвољена ни на основу одредбе члана 479. став 6. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредби члана 404. и 413. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић